

Sygn. akt: II AKa 199/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 grudnia 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Robert Kirejew (spr.)
Sędziowie	SA Wojciech Paluch SO del. Teresa Jędrzejak-Paluch
Protokolant	Agnieszka Bargiel

przy udziale Prokuratora del. do Śląskiego Wydziału Zamiejscowego Departamentu do Spraw Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji Prokuratury Krajowej Anny Hetmańczyk

po rozpoznaniu w dniach 16 września 2021 r., 18 października 2021 r. oraz 17 grudnia 2021 r. sprawy

1. **I. D. s. M. i K.**, ur. (...) w S.

oskarżonego o czyn z art. 258 § 1 k.k. art. 61 ust. z dn. 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i inne

2. **T. N.**, s. K. i B., ur. (...) w K.

oskarżonego o czyn z art. 258 § 1 k.k., art. 61 ust. z dn. 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i inne

3. **C. M.**, s. J. i M., ur. (...) w L.

oskarżonego o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dn. 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i inne

na skutek apelacji obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 3 grudnia 2020 roku, sygn. akt XVI K 191/19

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

2. zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych postępowania odwoławczego, obciążając nimi Skarb Państwa.

SSA Wojciech Paluch SSA Robert KirejewSSO del. Teresa Jędrzejak-Paluch

UZASADNIENIE	
---------------------	--

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 199/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	5	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. **Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

Wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 3 grudnia 2020 r., sygn. akt XVI K 191/19

1.2. **Podmiot wnoszący apelację**

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. **Granice zaskarżenia**

1.1.1. **Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.1.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	

#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

1.5. Ustalenie faktów

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

1.6. Ocena dowodów

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	Zarzut z apelacji obrońcy oskarżonego I. D. - adw. A. S.: niewspółmierności rozstrzygnięcia odnośnie kary w czynach jednostkowych w punktach 3a, 3b, 3c wyroku jak i w karze łącznej, gdyż prawidłowa ocena (1) postawy oskarżonego, (2) ilości ujawnionych przez oskarżonego czynów (nie znanych oskarżycielowi publicznemu); (3) opinii o oskarżonym; (4) wartość zabezpieczenia majątkowego jakie zostało zabezpieczone, prowadzi do wniosku, że wymiar kary łącznej we wniosku końcowym oskarżyciela publicznego jest zasadny i zasługuje	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	na uwzględnienie, a który nie spotkał się z uznaniem Sądu a quo.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Sąd odwoławczy uznał zarzut podniesiony w apelacji obrońcy oskarżonego I. D. - adwokata A. S. - za niezasadny, ponieważ nie można było stwierdzić rażąco niewspółmiernej surowości kar wymierzonych temu oskarżonemu za ciąg przestępstw przypisanych mu w punkcie 3 zaskarżonego wyroku, jak również kar łącznych.</p> <p>Wziąwszy pod uwagę treść uzasadnienia apelacji oraz brzmienie sformułowanego w niej wniosku odwoławczego należy uznać, że obrońca w istocie nie kwestionuje wymiaru kar jednostkowych grzywny oraz kary łącznej grzywny orzeczonej względem I. D., domagając się finalnie jedynie obniżenia wysokości stawki dziennej w karze łącznej grzywny, nie zarzucając przy tym naruszenia przepisu art. 33 § 3 k.k. i nie przedstawiając argumentacji odnoszącej się bezpośrednio do potrzeby obniżenia wysokości stawki. Dlatego dalsze rozważania w tym punkcie uzasadnienia odnosić się będą przede wszystkim do kwestionowanego wymiaru kary jednostkowej i kary łącznej pozbawienia wolności.</p> <p>Jak wynika z pisemnego uzasadnienia wyroku sądu I instancji, przy orzekaniu kary za ciąg przestępstw, o którym mowa w punkcie 3 zaskarżonego orzeczenia, sąd meriti zastosował przepis art. 57 § 2 k.k. Stwierdzając bowiem zaistnienie w ramach rzeczowego</p>		

ciągu podstaw do nadzwyczajnego złagodzenia oraz obostrzenia kary, Sąd Okręgowy wymierzył karę w granicach "zwyczajnego" zagrożenia przewidzianego za przestępstwo z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. z 2020 r., poz. 2050, z późn. zm.), postępując zgodnie z zasługującym na aprobatę poglądem, że chociaż art. 57 § 2 k.k. wprost tego nie wyraża, uprawnieniem sądu – poza możliwością zastosowania nadzwyczajnego wymiaru – jest również orzeczenie kary w granicach ustawowego zagrożenia (tak SN w postanowieniu z 4 lutego 2008 r., sygn. III KK 363/07, OSNKW z 2008 r., z. 4, poz. 28, a w doktrynie np. G. Łabuda w: J. Giezek [red.], Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz, WKP 2021, teza 10 do art. 57 i powołana tam literatura). Takiego rozstrzygnięcia nie kwestionuje co do zasady obrońca w omawianej apelacji, a jedynie podnosi, że przy ferowaniu wymiaru kary w tym przypadku sąd I instancji nieprawidłowo uwzględnił określone w art. 53 k.k. dyrektywy wymiaru kary, orzekając karę rażąco niewspółmiernie surową. Z tym stanowiskiem nie można się jednak zgodzić.

W myśl przepisu art. 53 § 1 k.k. dolegliwość kary nie może przekraczać stopnia winy, a przy wymiarze kary uwzględnia się stopień społecznej szkodliwości czynu i bierze pod uwagę jej zapobiegawcze i wychowawcze cele w ramach prewencji indywidualnej oraz cele odnoszące się do prewencji generalnej w ujęciu pozytywnym, określane jako potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. W ujętym w art. 115 § 2 k.k. zamkniętym katalogu

czynników wpływających na stopień społecznej szkodliwości czynu wymienia się m.in. rodzaj i charakter naruszonego dobra prawnego, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, postać zamiaru tudzież motywację sprawcy. Z kolei wśród szczegółowych okoliczności, jakie należy uwzględnić przy wymiarze kary, wymienionych w art. 53 § 2 k.k., wskazano m.in. motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w inny sposób społecznemu poczuciu sprawiedliwości.

Odnosząc się do rozpatrywanego zarzutu odwoławczego stwierdzić należy, że podnoszone w zarzucie w punkcie (4) zastosowanie w stosunku do oskarżonego w toku śledztwa zabezpieczenia majątkowego oraz wysoka kwota, do jakiej zabezpieczenie zostało ustanowione, nie mogło mieć wpływu na wymiar kar orzekanych wyrokiem, ze względu na ściśle określoną, odmienną od samego wymierzania kary procesową funkcję instytucji zabezpieczenia. Jest nią zapewnienie wykonania, w określonym zakresie, orzeczeń o charakterze majątkowym zawartych w wyroku, a nie wpływanie w jakimkolwiek stopniu na ich treść. Fakt wydania w trakcie postępowania karnego postanowienia o zabezpieczeniu majątkowym tym bardziej nie może mieć znaczenia dla wymiaru kary jednostkowej lub łącznej pozbawienia wolności orzekanej w

danym postępowaniu karnym, gdyż do kary tego rodzaju w żadnej mierze zabezpieczenie majątkowe się nie odnosi.

Ekspozowane przez obrońcę w rozpatrywanym zarzucie pozostałe okoliczności mające przemawiać za złagodzeniem kary wymierzanej I. D. dotyczą tylko do nielicznych spośród wskazanych wyżej dyrektyw i czynników znajdujących zastosowanie przy orzekaniu kary w tym przypadku i koncentrują się wokół sylwetki oskarżonego oraz jego zachowania się po popełnieniu przypisanych mu przestępstw. Faktem jest, że postawa skazanego po ujawnieniu pierwszych z popełnionych przez niego przestępstw była właściwa. Przyznał się do nich, wyraził skruchę, złożył szczegółowe wyjaśnienia, przedstawiając okoliczności czynów mu zarzucanych, a także wyjawiał i dokładnie opisał szereg dalszych przestępstw, nieznanych jeszcze organom ścigania, w których brał udział, także we współdziałaniu z innymi osobami. Nie był on też osobą karaną wcześniej za przestępstwo, ma pozytywną opinię w jednostce penitencjarnej i pozostaje w dobrych relacjach z członkami rodziny i narzeczoną. Wszystkie te okoliczności, jak wynika z pisemnych motywów zaskarżonego wyroku (str. 25 formularza uzasadnienia), miał w polu widzenia sąd I instancji przy wymierzaniu I. D. kar jednostkowych. Ujawnienie przez oskarżonego organom ścigania istotnych okoliczności popełnienia innych przestępstw, przy których współdziałał z innymi osobami, legło u podstaw zastosowania przez sąd meriti w oparciu o przepis art. 60 § 3 k.k. nadzwyczajnego złagodzenia

kar orzeczonych za większość przypisanych mu przestępstw. Zasadnie jednak nie zastosowano nadzwyczajnego złagodzenia kary do ciągu przestępstw ujętego w punkcie 3 zaskarżonego wyroku, czego zresztą nie domaga się obrońca w związku z omawianym zarzutem apelacyjnym. Wymiar kary za cały ciąg trzech przestępstw trafnie natomiast ukształtowano na poziomie 5 lat pozbawienia wolności. Wynikało to z ograniczonego znaczenia czynników dotyczących sylwetki oskarżonego i jego postawy po wszczęciu przeciwko niemu postępowania karnego, w zestawieniu z pozostałymi okolicznościami, które sąd meriti musiał uwzględnić przy ferowaniu kary za ten ciąg przestępstw. Czynem o największym ładunku społecznej szkodliwości spośród przestępstw przypisanych I. D. i przez to w znacznej mierze determinującym wymiar kary za rzeczony ciąg przestępstw, a w konsekwencji także wymiar kary łącznej, była zbrodnia z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. ujęta w punkcie 3b zaskarżonego wyroku, co do której, jak zauważa też obrońca, nie zachodziły przesłanki do stosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary, gdyż czyn ten był znany organom ścigania przed zatrzymaniem oraz składaniem wyjaśnień przez oskarżonego i stanowił już element pierwotnie przedstawionych mu zarzutów. Zbrodnia ta polegała na dokonaniu wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w ramach działalności zorganizowanej grupy przestępczej i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przemytu z obszaru Unii Europejskiej do Australii znacznej

ilości substancji psychotropowej w postaci 495 kilogramów (...), ukrytej w przewożonych statkiem w kontenerze rolkach blachy aluminiowej. Na bardzo wysoki stopień społecznej szkodliwości tego czynu miała wpływ ilość przemycanej substancji psychotropowej, należącej do mocnych i groźnych narkotyków, której pojedyncza dawka pozwalająca na odurzenie jednej osoby wynosi od 50 do 200 miligramów. Przyjmując średnią jednorazową dawkę tego narkotyku na poziomie 150 mg (czyli 0,15 grama), przemycany transport zawierał trzy miliony trzysta tysięcy pojedynczych porcji tej substancji psychotropowej, co stwarzało ogromne zagrożenie dla dóbr chronionych prawem w przypadku tego przestępstwa, tj. dla zdrowia publicznego i zdrowia indywidualnego osób, wśród których ten narkotyk byłby rozprowadzany. Jednocześnie oskarżony z pełną świadomością działał w ramach niezwykle niebezpiecznej międzynarodowej organizacji przestępczej określanej mianem triady z M. i czynił to z motywacji zasługującej na potępienie, tj. w celu osiągnięcia znacznej korzyści majątkowej, co oznacza, że działał z zamiarem bezpośrednim, kierunkowym. Wysoki był także stopień jego winy, gdyż przy swoim wykształceniu i zdolnościach, np. językowych, I. D. mógł z łatwością osiągać znaczące dochody podejmując pracę zgodną z porządkiem prawnym, a jednak z pełną świadomością angażował się przez kilka lat w działalność zorganizowanej grupy przestępczej, popełniając jako jej członek poważne przestępstwa w ramach międzynarodowego

nielegalnego obrotu narkotykami, przy czym nie zachodziły żadne okoliczności umniejszające jego winę. O ile zgodzić się można z apelującym obrońcą, że z uwagi na sylwetkę i prezentowaną po zatrzymaniu postawę przez oskarżonego nie zachodzi potrzeba wymierzania surowej kary w tym przypadku z uwagi na cele zapobiegawcze kary wobec sprawcy, to względ na cele wychowawcze oraz potrzeby kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa przemawiały zdecydowanie za tym, aby wymierzana kara za przestępstwo o tak wielkim stopniu społecznej szkodliwości nie była nadmiernie łagodna, a za taką należałoby uznać karę nieznacznie tylko przekraczającą dolny próg ustawowego zagrożenia za przypisaną zbrodnię, w postaci postulowanej przez apelującego i wnioskowanej przez oskarżyciela publicznego przed sądem I instancji kary w wymiarze nieco ponad 3 lat pozbawienia wolności, zwłaszcza przy uwzględnieniu ponadto, że ta jedna kara pozbawienia wolności obejmuje również dwa pozostałe poważne przestępstwa objęte ciągiem, o którym mowa w punkcie 3 kwestionowanego wyroku. Dlatego, mając na uwadze wszystkie przytoczone okoliczności, nie sposób uznać, aby wymierzona I. D. przez sąd I instancji za ciąg przestępstw z punktu 3 wyroku jednostkowa kara 5 lat pozbawienia wolności cechowała się niewspółmierną łagodnością i to jeszcze w stopniu rażącym.

Nie można było też stwierdzić rażącej, niewspółmiernej surowości kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wobec tego oskarżonego, ukształtowanej na poziomie 6 lat przy zastosowaniu w przeważającej

mierze zasady absorpcji, gdy suma kar podlegających łączeniu, po stosownym przeliczeniu kary ograniczenia wolności, wynosiła 8 lat i 4 miesiące pozbawienia wolności, a należało uwzględnić odmienność rodzajową jednego z przestępstw, za które orzeczono karę pozbawienia wolności spajaną węzłem kary łącznej oraz rozpiętość czasową pomiędzy poszczególnymi przestępstwami zaistniałymi w okresie od 2014 do 2018 roku, a także odmienne sposoby ich popełnienia.

Określona przez sąd meriti wysokość stawek dziennych grzywien jednostkowych i kary łącznej grzywny nie uchybiała wskazaniom zawartym w art. 33 § 3 k.k., skoro oskarżony osiągał w przeszłości znaczne dochody z działalności przestępczej, a jego stosunki majątkowe i rodzinne pozwalały na uznanie go za osobę względnie majątną.

Z wszystkich przedstawionych powodów zarzut odwoławczy podniesiony w apelacji przez adw. A. S. nie mógł zostać uwzględniony.

Wniosek

O zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie kary łącznej w wysokości 3 lat i sześciu miesięcy pozbawienia wolności, grzywny w wysokości 600 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 200 zł; przepadek na rzecz Skarbu Państwa (1) 64.000 zł; (2) 532.500 zł; (3) 26.800 zł; (4) 64.800 zł.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Ponieważ rozpatrywany zarzut zawarty w apelacji pierwszego z obrońców oskarżonego I. D. nie nadawał się do uwzględnienia, nie można było przychylić się do opartego na nim wniosku odwoławczego. W zakresie przypadków wniosek ten nie postulował natomiast rozstrzygnięć istotnie odmiennych od orzeczonych zaskarżonym wyrokiem.</p>		
<p>3.2.</p>	<p>Zarzut z punktu 1/ apelacji obrońcy oskarżonego I. D. - adw. J. S.: rażącej niewspółmierności kary orzeczonej względem oskarżonego, wynikającej z nadania przez Sąd Orzekający niewspółmiernie dużej wagi okolicznościom obciążającym oskarżonego, w postaci wysokiego stopnia społecznej szkodliwości czynów oraz ich ilości, które to okoliczności pozostają jednym z wielu czynników determinujących wymiar kary, z jednoczesnym nieuwzględnieniem przez Sąd Orzekający w należyтым stopniu występujących po stronie oskarżonego okoliczności łagodzących, w postaci przyznania się do winy, postawy procesowej (złożenia przez oskarżonego konsekwentnych wyjaśnień w trybie art. 60 § 3 k.k.), wyrażenia skruchy z tytułu udziału w inkryminowanych zdarzeniach, zmiany swojej postawy życiowej po zdarzeniu, konsekwentnej decyzji o zaniechaniu powrotu na przestępczą ścieżkę po popełnieniu czynu zabronionego oraz tego, iż oskarżony jest osobą niekaraną, a w dacie czynów miał pomiędzy dwadzieścia cztery a dwadzieścia</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>siedem lat, a także w przydaniu zbyt małej wagi okolicznościom takim, jak właściwości i warunki osobiste oskarżonego, w szczególności sytuacji rodzinnej, co wskazuje na istnienie względem oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej, a w konsekwencji doprowadziło do wymierzenia oskarżonemu kary, która winna zostać uznana za rażąco surową, a zatem sprzeczną z wymogami prewencji ogólnej oraz indywidualnej, a także z zapobiegawczymi i wychowawczymi celami kary, a w konsekwencji niewspółmierną w stopniu niemożliwym do zaakceptowania.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut nie został uznany za zasadny, gdyż orzeczonych wobec oskarżonego I. D. kar jednostkowych oraz kar łącznych nie można uznać za rażąco, niewspółmiernie surowe - w zestawieniu z licznymi, poważnymi okolicznościami obciążającymi, jakie należało uwzględnić w rozpatrywanej sprawie oraz z uwagi na konieczność zapewnienia realizacji wychowawczych celów kary w stosunku do oskarżonego, jak również ogólnoprewencyjnych celów kary w zakresie pozytywnego kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa przy jednoczesnym zadośćuczynieniu społecznemu poczuciu sprawiedliwości.</p> <p>Wziąwszy pod uwagę wniosek odwoławczy sformułowany w apelacji autorstwa adw. J. S. trzeba stwierdzić, że podniesiony zarzut rażącej niewspółmierności</p>		

odnosi się do kary jednostkowej pozbawienia wolności orzeczonej za ciąg przestępstw z punktu 3 zaskarżonego wyroku oraz kary łącznej pozbawienia wolności, skoro w odniesieniu do pozostałych kar apelujący nie domaga się ich istotnej zmiany, a nawet postuluje sumaryczne podwyższenie kwot grzywien poprzez przyjęcie znacząco wyższej stawki dziennej. Co do trafności orzeczeń o karach wymierzonych za rzeczony ciąg przestępstw oraz w ramach kary łącznej, szczegółowe rozważania zostały już przedstawione w punkcie 3.1 niniejszego uzasadnienia i aby zbędnie nie powielać tożsamej argumentacji, należy do nich w tym miejscu odesłać.

Zauważyć jedynie trzeba, że wbrew twierdzeniom apelującego, sąd I instancji nie nadał nadmiernie dużej wagi okolicznościom przemawiającym na niekorzyść oskarżonego, a w szczególności nie przecenił bardzo wysokiego stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 3b wyroku, wynikającego z okoliczności przedmiotowych i podmiotowych oraz sposobu popełnienia czynu, tj. niezwykle poważnego zagrożenia dóbr chronionych prawem wywołanego przemytem prawie pół tony groźnego narkotyku do Australii, działania w ramach międzynarodowej, zorganizowanej grupy przestępczej, podjętego w celu osiągnięcia znacznej korzyści majątkowej, z zamiarem bezpośrednim, kierunkowym, przy uwzględnieniu także istotnej, organizatorskiej roli oskarżonego w tym przestępczym przedsięwzięciu.

Z kolei okoliczności eksponowane w apelacji drugiego z obrońców

oskarżonego I. D. odnoszące się głównie do osoby oskarżonego i jego postawy po przedstawieniu mu zarzutów, zostały prawidłowo uwzględnione przez sąd meriti przy orzekaniu kary w punkcie 3 wyroku oraz kary łącznej i nie miały tak istotnego wpływu na wymiar tych kar, aby konieczne było ich orzeczenie w niższej wysokości. Nie miały one też tak bardzo pozytywnego wydźwięku, jak to podkreślano w zarzucie odwoławczym i całej apelacji. Trzeba bowiem zauważyć, że wyjaśnienia, w których przyznawał się do winy i opisywał okoliczności przestępstw, w których brał udział, I. D. zaczął składać po zatrzymaniu go w trakcie rozmowy z mężczyzną, za którego pośrednictwem usiłował skorumpować pracownika Urzędu Celnego w G., aby w zamian za pokaźną kwotę pieniężną pomógł we wprowadzeniu na polski obszar celny dużego transportu kokainy i po przekazaniu już części obiecanej łapówki, a nadto po przekazaniu polskim organom ścigania materiału dowodowego wskazującego na jego udział w przemyśle do Australii ładunku z ukrytymi prawie 500 kilogramami substancji odurzającej (...), a zatem w sytuacji, gdy był świadomy już grożącej mu surowej kary. Jego późniejsza godna pochwały współpraca z organami ścigania nie tyle wynikała więc ze szlachetnych pobudek, ile była racjonalną kalkulacją procesową, co oczywiście nie niweluje przesłanek do zastosowania wobec niego przepisu art. 60 § 3 k.k. w odniesieniu do czynów, do których było to konieczne. Sygnalizowana przez obrońcę zmiana postawy życiowej przez I. D. i jego "konsekwentna decyzja o zaniechaniu powrotu na przestępczą ścieżkę" nie były możliwe do

zweryfikowania, ponieważ od momentu zatrzymania w dniu 30 sierpnia 2018 r. do chwili obecnej oskarżony pozostaje nieprzerwanie pozbawiony wolności. I. D. jest osobą młodą i niekaraną uprzednio za przestępstwa, jednakże przez okres czterech lat od 2014 do 2018 roku brał udział w regularnym popełnianiu międzynarodowych przestępstw narkotykowych w ramach zorganizowanej grupy przestępczej. Ponadto, jak już wskazano w poprzednim punkcie niniejszego uzasadnienia, przyjmując za rzeczywistą zmianę postawy życiowej oskarżonego, oraz mając na uwadze jego właściwości i warunki osobiste, w tym wsparcie uzyskiwane od osób najbliższych, jedynie cele zapobiegawcze kary wobec osoby sprawcy nie wymagały orzekania dotkliwej kary pozbawienia wolności, jednakże już względy wychowawcze oraz ogólnoprewencyjne sprzeciwiały się stanowczo wymierzeniu kar niższych niż zostały orzeczone przy tak poważnych i wysoce społecznie szkodliwych przestępstwach.

Z tych wszystkich powodów zarzut nie został uwzględniony.

Wniosek

O zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu I. D. poniższych kar:

- za czyn przypisany oskarżonemu w pkt. 1 wyroku (czyn nr I aktu oskarżenia) kary grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, przy przyjęciu, iż jedna stawka wynosi 1.000 zł,

- za czyn przypisany oskarżonemu w pkt. 2 wyroku (czyn II

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

aktu oskarżenia) kary grzywny w wysokości 50 stawek dziennych przy przyjęciu, iż jedna stawka wynosi 1.000 zł,

- za czyn przypisany oskarżonemu w pkt. 3a-3c wyroku (czyn III, IV i V aktu oskarżenia) kary 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności, kary grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, przy przyjęciu, iż jedna stawka wynosi 1.000 zł,

- za czyn przypisany oskarżonemu w pkt. 4 wyroku (pkt VI aktu oskarżenia) wymierzenie kary grzywny w wysokości 80 stawek dziennych, przy przyjęciu, iż jedna stawka wynosi 1.000 zł,

- za czyn przypisany oskarżonemu w pkt. 5 wyroku (pkt VII aktu oskarżenia) wymierzenie kary grzywny w wysokości 80 stawek dziennych, przy przyjęciu, iż jedna stawka wynosi 1.000 zł,

- za czyn przypisany oskarżonemu w pkt. 6 wyroku (pkt 8 aktu oskarżenia) wymierzenie kary grzywny w wysokości 20 stawek dziennych, przy przyjęciu, iż jedna stawka wynosi 200 zł,

- za czyn przypisany oskarżonemu w pkt. 7 wyroku (pkt IX aktu oskarżenia) wymierzenie kary grzywny w wysokości 20 stawek dziennych, przy przyjęciu, iż jedna stawka wynosi 200 zł,

- za czyn przypisany oskarżonemu w pkt. 8 wyroku (pkt X aktu oskarżenia) wymierzenie kary grzywny w wysokości 20 stawek dziennych, przy przyjęciu, iż jedna stawka wynosi 200 zł,

- za czyn przypisany oskarżonemu w pkt. 9 wyroku (pkt XI aktu oskarżenia) wymierzenie kary 1 roku pozbawienia wolności oraz kary

grzywny w wysokości 80 stawek dziennych, przy przyjęciu, iż jedna stawka wynosi 1.000 zł,

- utrzymanie w mocy pkt. 10 wyroku (pkt XII aktu oskarżenia)
- wymierzenie oskarżonemu kary 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności

i wymierzenie oskarżonemu kary łącznej 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 180 stawek dziennych, przy przyjęciu, iż jedna stawka dzienna grzywny wynosi 1.000 zł oraz na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczenie oskarżonemu na poczet kary pozbawienia wolności okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 30 sierpnia 2018 roku.

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Ponieważ zarzut odwoławczy nie został uznany za zasadny brak było podstaw do uwzględnienia wniosku o zmianę zaskarżonego wyroku w proponowanym przez obrońcę kształcie, zwłaszcza w odniesieniu do kary pozbawienia wolności za ciąg przestępstw z punktu 3 zaskarżonego wyroku i kary łącznej pozbawienia wolności. Pozostałe postulowane zmiany mają charakter drugorzędny, w zakresie grzywien nie prowadzą do obniżenia ich łącznej kwoty, zaś różnicowanie wysokości stawek dziennych grzywien orzekanych tym samym wyrokiem nie znajduje podstaw w przepisie art. 33 § 3 k.k. Pominięcie orzeczonej w punkcie 2 zaskarżonego wyroku kary ograniczenia wolności nie zostało nadto w żadnym stopniu

<p>uzasadnione w apelacji. Uznając rozstrzygnięcia o karach przyjęte w kwestionowanym uzasadnieniu za racjonalne, odpowiednio wyważone i racjonalne, sąd odwoławczy nie znalazł podstaw do ich modyfikacji zgodnie z wnioskiem obrońcy osk. I. D. - adw. J. S..</p>	
<p>3.3.</p>	<p>Zarzut z punktu 2/ apelacji obrońcy oskarżonego I. D. - adw. J. S.: rażącej niewspółmierności kary orzeczonej względem oskarżonego, polegającej na zaniechaniu wymierzenia względem niego kary nadzwyczajnie złagodzonej za czyn przypisany oskarżonemu w pkt. 3 (3a-3c) zaskarżonego wyroku, w oparciu o obligatoryjną podstawę nadzwyczajnego złagodzenia kary z art. 60 § 3 kk, z uwagi na treść art. 57 § 2 kk oraz zbieg podstawy do nadzwyczajnego złagodzenia kary (art. 60 § 3 kk) oraz fakultatywnej podstawy do jej nadzwyczajnego obostrzenia (art. 65 § 1 kk), co skutkowało wymierzeniem oskarżonemu kary rażąco surowej i sprzecznej z dyrektywami wymiaru kary, a nadto sprzecznej z sensem instytucji art. 60 § 3 kk, której jakkolwiek procedura karna nie daje prymatu nad fakultatywnymi podstawami do nadzwyczajnego obostrzenia kary, co wprost wynika z treści art. 57 § 2 kk, tak w przypadku zbiegu obligatoryjnego nadzwyczajnego złagodzenia przewidzianego dla małego świadka koronnego (art. 60 § 3 kk) z nadzwyczajnym obostrzeniem kary przewidzianym w związku z popełnieniem przestępstwa w zorganizowanej grupie lub związku (art. 65 § 1 kk) wykładnia art. 57 § 2 kk odmienna aniżeli przyznanie w tej sytuacji pierwszeństwa instytucji art. 60 § 3 kk jawi się jako sprzeczna</p> <p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>z jej celem, gdyż obligatoryjne nadzwyczajne złagodzenie kary jest gwarantowane osobie, która ujawnia innych współdziałających, i ze swej istoty jest nakierowane na rozerwanie solidarności grupy przestępczej (65 § 1 kk), zatem ze względów celowościowych nie jest uzasadnione wymierzenie sprawcy kary w granicach ustawowego zagrożenia lub z zastosowaniem nadzwyczajnego obostrzenia, a także z pominięciem pozostałych okoliczności, które przemawiały za zasadnością nadzwyczajnego złagodzenia kary wymierzonej oskarżonemu w pkt. 3a.</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut nie został uznany za zasadny, gdyż sąd I instancji prawidłowo uznał, że w realiach rozpatrywanej sprawy nie było pełnych podstaw do stwierdzenia konieczności zastosowania wobec I. D. nadzwyczajnego złagodzenia kary w oparciu o przepis art. 60 § 3 k.k. do ciągu przestępstw przypisanych temu oskarżonemu w punkcie 3 zaskarżonego wyroku.</p> <p>Zauważyć należy, że w rzeczywistości nie wnosi o to również apelujący obrońca, skoro we wniosku odwoławczym domaga się orzeczenia za rzeczony ciąg kary 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności, przestępstwa z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii zagrożone są grzywną oraz karą pozbawienia wolności na czas nie krótszy od lat 3, a nadzwyczajne złagodzenie kary w takim przypadku musiałoby polegać w myśl przepisu art. 60 § 6 k.k.</p>		

na wymierzeniu kary pozbawienia wolności poniżej dolnego progu ustawowego zagrożenia.

Nie można odmówić słuszności zawartym w zarzucie twierdzeniom apelującego, że w przypadku jednoczesnego występowania w odniesieniu do tego samego czynu podstaw do nadzwyczajnego złagodzenia kary w oparciu o przepis art. 60 § 3 k.k. oraz do obostrzenia kary w myśl przepisu art. 65 § 1 k.k. z uwagi na popełnienie przestępstwa w ramach działania w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnienie przestępstwa, istnieją ważne argumenty przemawiające przeciwko takiemu stosowaniu przepisu art. 57 § 2 k.k., które prowadziłyby do nieorzekania kary nadzwyczajnie złagodzonej. Naruszałoby to bowiem istotę i celowość unormowania instytucji tzw. małego świadka koronnego, ujętej w art. 60 § 3 k.k., której wprowadzenie do Kodeksu karnego miało służyć zwalczaniu przestępczości poprzez przełamywanie solidarności grupowej wśród osób dopuszczających się czynów zabronionych w przestępczym współdziałaniu, czego najgroźniejszym przejawem jest popełnianie przestępstw w ramach zorganizowanej grupy lub związku mających na celu popełnianie przestępstw. Zatem wykładnia i stosowanie wymienionych wyżej przepisów umożliwiające - w przypadku sprawcy przestępstwa popełnionego we współdziałaniu z innymi osobami w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, który zdecydował się ujawnić organom ścigania informacje dotyczące osób (co najmniej dwóch) uczestniczących w popełnieniu przestępstwa i należących do tej

grupy oraz istotne okoliczności jego popełnienia - odstąpienie od nadzwyczajnego złagodzenia kary tylko z tego względu, że właśnie działał w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnienie przestępstwa, niweczyłyby w istotnym zakresie cel unormowania z art. 60 § 3 k.k. i prowadziłyby do nieakceptowalnych rezultatów, co uzasadnia odwołanie się do celowościowej wykładni przepisów Kodeksu karnego w omawianym zakresie. Podobne stanowisko zaprezentowano już w doktrynie prawa karnego (A. Michalska-Warias, Zasady wymiaru kary w razie zbiegu jej nadzwyczajnego obostrzenia i łagodzenia. Glosa do postanowienia SN z dnia 4 lutego 2008 r., III KK 363/07, PiP 2010, nr 2, str. 130-135; teźże: Obligatoryjne nadzwyczajne złagodzenie kary i jego zbieg z nadzwyczajnym obostrzeniem kary, PiP 2019, nr 8, str. 64-74; W. Wróbel w: W. Wróbel [red.], A. Zoll [red.], Kodeks karny. Część ogólna. Tom I. Część II. Komentarz do art. 53-116, wyd. V, WK 2016, teza 10 do art. 57) i zasługuje ono generalnie na akceptację.

W rozpatrywanym przypadku występowała jednakże jeszcze inna istotna okoliczność odnosząca się do rozstrzygnięcia zawartego w punkcie 3 zaskarżonego wyroku, w postaci faktu, że orzeczenie w tym punkcie dotyczyło ciągu przestępstw, o którym mowa w art. 91 § 1 k.k., który to przepis statuuje kolejną przesłankę nadzwyczajnego obostrzenia kary (por. trafne w tej kwestii uwagi G. Łabudy w: J. Giezek [red.], Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz, WKP 2021, teza 7 do art. 57).

Orzekając, jak w punkcie 3 zaskarżonego wyroku, sąd I instancji postąpił w rzeczywistości w myśl dyspozycji przepisu art. 57 § 2 k.k. interpretowanego zgodnie z wykładnią przedstawioną w godnej aprobaty uchwale Sądu Najwyższego z dnia 19 sierpnia 1999 r. (sygn. I KZP 24/99, OSNKW z 1999 r., z. 9-10, poz. 48), wg której w sytuacji, gdy oskarżony popełnił przestępstwa w warunkach ciągu przestępstw określonego w art. 91 § 1 k.k., przy czym jedynie co do niektórych z nich zachodzą przesłanki do nadzwyczajnego złagodzenia kary, sąd, orzekając jedną karę za ten ciąg przestępstw, może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary albo wymierzyć karę według reguł określonych w art. 91 § 1 in fine k.k., tj. nawet z ewentualnym nadzwyczajnym jej obostrzeniem (art. 57 § 2 k.k.). Stwierdzić bowiem należy, że co do czynu ujętego w punkcie 3b kwestionowanego orzeczenia nie wystąpiły wszystkie niezbędne przesłanki uprawniające do zastosowania względem I. D. nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 60 § 3 k.k. w okolicznościach wyłączających celowość uwzględniania przy tym obostrzenia kary w oparciu o przepis z art. 65 § 1 k.k. w związku z udziałem w zorganizowanej grupie przestępczej.

Zgodnie z dominującą linią orzeczniczą, najpełniej wyrażoną w uchwale 7 sędziów SN z 29 października 2004 r. (sygn. I KZP 24/04, OSNKW z 2004 r., z. 10, poz. 192), użyty w art. 60 § 3 k.k. termin "ujawni" oznacza przekazanie przez sprawcę organowi powołanemu do ścigania przestępstw określonych tym

przepisem wiadomości dotyczących tego organowi nieznanymi lub takich, które - według wiedzy sprawcy - są temu organowi nieznane. Tymczasem czyn objęty punktem 3b wyroku sądu I instancji znany był polskim organom ścigania na podstawie materiału dowodowego przekazanego przez stronę australijską już przed zatrzymaniem I. D. w tej sprawie, stanowił element pierwotnie przedstawionych mu zarzutów, a polskie organy ścigania posiadały przy tym wiedzę o organizatorskiej roli I. D. oraz T. N. w tym przestępczym przedsięwzięciu, natomiast informacje o tej wiedzy z kolei posiadał I. D., chociażby w uwagi na treść rzeczzonego zarzutu. Co prawda, jak sygnalizował obrońca w uzasadnieniu apelacji, obszerne wyjaśnienia oskarżonego I. D. przyczyniły się do poszerzenia wiedzy organów ścigania o okolicznościach popełnienia także i tego przestępstwa, jednakże w ocenie sądu odwoławczego nie można było przy tym stwierdzić, że nastąpiło ujawnienie organom ścigania informacji dotyczących osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa z punktu 3b oraz istotnych okoliczności jego popełnienia nieznanymi dotychczas tym organom rzeczywiście lub według wiedzy sprawcy, przynajmniej w takim zakresie, który niwelowałby z przedstawionych wyżej względów celowościowych możliwość uwzględniania okoliczności przemawiających za obostrzeniem kary na podstawie art. 65 § 1 k.k. w związku z działaniem w ramach zorganizowanej grupy przestępczej. Wyjaśnienia I. D. wskazywały na pomocnictwo w zakresie czynu z punktu 3b wyroku udzielone jeszcze przez 2

osoby nieznanne organom ścigania, tj. Z. M., który wchodził w skład zorganizowanej grupy osób popełniających rozpatrywane przestępstwa oraz C. M., który tylko namówiony został przez I. D. i T. N. do pomocy przy ściśle określonych czynnościach, nie był członkiem zorganizowanej grupy przestępczej i nie postawiono mu takiego zarzutu. Zatem ujawnienie informacji o pomocnictwie ze strony C. M. przy przestępstwie ujętym w czynie z punktu 3b nie miało istotnego związku z tym, że sam I. D. działał w ramach grupy przestępczej, przeciwko wewnętrznej solidarności której swoimi wyjaśnieniami miał występować.

Jednocześnie trzeba ponadto podkreślić, że czyn z punktu 3b cechował się wyjątkowo wysokim stopniem społecznej szkodliwości, co w istotny sposób wpływało na konieczność wymierzenia kary adekwatnie surowej za cały ciąg przestępstw, w skład którego wchodził.

Z wszystkich przedstawionych powodów sąd odwoławczy uznał, że nie można przychylić się do zawartej w zarzucie tezy o rażącej niewspółmierności kary orzeczonej wobec I. D. w punkcie 3 zaskarżonego wyroku, a zastosowanie przez sąd meriti w tym punkcie przepisu art. 57 § 2 k.k. z uwagi na istnienie podstaw do obostrzenia kary w myśl art. 91 § 1 k.k. oraz niepełne zrealizowanie przesłanek do nadzwyczajnego złagodzenia kary ujętych w art. 60 § 3 k.k. do wchodzącego w skład ciągu przestępstw czynu z punktu 3b nie było nieprawidłowe. Dlatego nie uwzględniono omawianego zarzutu.

Wniosek		
Jak w punkcie 3.2 niniejszego uzasadnienia.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Ponieważ nie uwzględniono zarzutu odwoławczego, nie było podstaw do modyfikacji zaskarżonego wyroku w sposób przedstawiony we wniosku apelującego.		
3.4.	<p>Zarzut z apelacji obrońcy oskarżonego T. N. - adw. G. W.: rażącej niewspółmierności wymierzonych oskarżonemu T. N. kar, wynikającej:</p> <p>a) z nadmiernego przecenienia okoliczności przemawiających za zaostrzeniem kary, tj. faktu popełnienia czynów przypisanych w pkt 19 wyroku w ramach zorganizowanej grupy przestępczej,</p> <p>b) z niedoceny okoliczności przemawiających za złagodzeniem kary, w tym w szczególności faktu ujawnienia przez T. N. wobec organu powołanego do ścigania przestępstw wszelkich istotnych informacji dotyczących osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa oraz istotnych okoliczności jego popełnienia, w tym informacji pozwalających na rozpracowanie przez organy ścigania modelu działalności jednej z największych międzynarodowych grup przestępczych oraz identyfikację osób zarządzających tą grupą, w tym szefa grupy tj. T. L. oraz</p>	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	<p>nie uwzględnienia w dostatecznym względzie pozytywnej prognozy kryminologicznej, a także wyrażonej przez oskarżonego szczerego żalu i skruchy,</p> <p>c) błędnego uwzględnienia okoliczności wcześniejszej karalności T. N. za przestępstwa z art. 79 ust. 4 ustawy o rachunkowości.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut rażącej niewspółmierności kar orzeczonych w stosunku do oskarżonego T. N. nie został uznany za zasadny.</p> <p>Nie można przychylić się do tezy wynikającej z punktu a) omawianego zarzutu odwoławczego, jakoby głównym czynnikiem wpływającym zaostrzająco na wymiar kary pozbawienia wolności wymierzonej temu oskarżonemu w punkcie 19 wyroku sądu I instancji za opisany tam ciąg przestępstw, mającej decydujący wpływ na wysokość orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności, był tylko fakt popełnienia ujętych tam czynów w ramach zorganizowanej grupy przestępczej. Mimo, że była to istotna okoliczność przemawiająca na niekorzyść oskarżonego, to trzeba podkreślić, że za surowością kary w tym punkcie przemawiał cały konglomerat czynników z zakresu strony przedmiotowej i sposobu popełnienia przestępstwa wpływających na wyjątkowo wysoką szkodliwość społeczną czynu opisanego w punkcie 19b wyroku sądu I instancji, podobnych do analizowanych już wyżej w przypadku czynu z</p>		

punktu 3b w odniesieniu do oskarżonego I. D., jako że oskarżeni przy tych przypisanych im przestępstwach działali wspólnie i w porozumieniu. Powtórzyć więc trzeba, że jako okoliczności wpływające obostrzająco na wymiar kary orzeczonej w punkcie 19 należało uwzględnić wielką ilość narkotyku przemyconego przez oskarżonych z Unii Europejskiej do Australii, rodzaj przedmiotowej substancji odurzającej, wywołanie przez to znacznego zagrożenia dla zdrowia publicznego i zdrowia jednostek, a także działanie przez oskarżonego T. N. w celu osiągnięcia znacznej korzyści majątkowej oraz nietuzinkowo groźny charakter grupy przestępczej, w ramach której działał oskarżony (triada z M.), a także wysoki stopień winy. Znacząca przewaga okoliczności wpływających obostrzająco na wymiar kary nad okolicznościami łagodzącymi, które należało uwzględniać przy ferowaniu kary ca ciąg przestępstw obejmujących czyn z punktu 19b pierwszoinstancyjnego wyroku sprawiała, że orzeczonej kary przekraczającej zaledwie o dwa lata dolną granicę ustawowego zagrożenia za przestępstwo z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii nie sposób uznać za nadmiernie surową w stopniu rażącym, również przy uwzględnieniu wychowawczych i ogólnoprewencyjnych celów represji karnej koniecznych do zrealizowania w tym przypadku.

Wskazana w punkcie b) zarzutu okoliczność złożenia przez oskarżonego wyczerpujących wyjaśnień zawierających znane mu informacje o istotnych okolicznościach czynu z punktu 19b i osobach uczestniczących w popełnieniu tego przestępstwa, jak

również wyrażany przez T. N. żal i skrucha, zostały wzięte pod uwagę przez sąd I instancji jako znaczące okoliczności wpływające łagodząco na wymiar kary. Trzeba przy tym jednak zauważyć, że oskarżony T. N. złożył swe wyjaśnienia w tym zakresie po tym, jak polskie organy ścigania posiadały już informacje na temat tego czynu z materiałów nadesłanych przez Australijską Policję Federalną oraz z wyjaśnień złożonych w tej sprawie przez I. D.. Na podstawie depozycji T. N. miało dojść do identyfikacji tylko jednej osoby, tj. szefa międzynarodowej grupy przestępczej - obywatela Kanady chińskiego pochodzenia T. L. faktycznie zatrzymanego przez holenderską Policję w A., natomiast brak danych dla stwierdzenia, żeby wyjaśnienia T. N., w których posługiwał się głównie pseudonimami osób z kierownictwa grupy, z którymi się kontaktował, pozwoliły ustalić tożsamość innych osób związanych z organizacją przestępczego przedsięwzięcia opisanego w punkcie 19b wyroku, które nie byłyby już znane organom ścigania. Z kolei twierdzenie obrońcy o pozytywnej prognozie kryminologicznej odnośnie do T. N. należy traktować z należytą ostrożnością, zważywszy na negatywne przejawy zachowania oskarżonego w jednostce penitencjarnej opisane w opinii Zastępcy Dyrektora Z.K. w G. (k. 9237), w której zachowanie osadzonego oceniono jako negatywne z tendencją do poprawy.

Zasadnie apelujący podniósł w punkcie c) zarzutu odwoławczego, że sąd I instancji nie powinien uwzględniać na niekorzyść oskarżonego T. N. przy wymiarze

kary jego uprzedniego skazania za przestępstwa z art. 79 ust. 4 ustawy o rachunkowości. Z dokumentów przedłożonych przez obrońcę wynika, że grzywna wymierzona oskarżonemu wyrokiem Sądu Rejonowego Katowice-Zachód w Katowicach z dnia 25 czerwca 2019 r., sygn. akt VIII K 130/19, została przez oskarżonego zapłacona w dniu 30 lipca 2019 r., a zatem zgodnie z przepisem art. 107 § 4a k.k. skazanie to uległo zatarciu z mocy prawa z dniem 30 lipca 2020 r., czyli przed dniem wyrokowania przez sąd I instancji. Niemniej jednak przyjmowany przez sąd meriti fakt skazania oskarżonego za występki z ustawy o rachunkowości miał marginalne znaczenie dla wymiaru kar orzeczonych względem tego oskarżonego kwestionowanym wyrokiem i nawet po jego wyeliminowaniu nie można uznać kary wymierzonej T. N. w punkcie 19 tegoż wyroku za rażąco niewspółmiernie surową.

Przedstawione względy skłoniły sąd odwoławczy do uznania omawianego zarzutu apelacyjnego za niezasadny.

Wniosek

O zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej wymierzonych oskarżonemu T. N. kar poprzez wymierzenie kar jednostkowych i kary łącznej w wysokości odpowiadającej wnioskowi prokuratora wyrażonym podczas mowy końcowej na rozprawie w dniu 20 listopada 2020 r. z uwzględnieniem wysokości stawki dziennej grzywny przyjętej przez Sąd I instancji (tj. kary łącznej 3 lat i 5 miesięcy pozbawienia wolności i

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

grzywny w wysokości 150 stawek dziennych po 150 zł każda).		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
<p>Z uwagi na omówioną wyżej niezasadność zarzutu odwoławczego nie było podstaw do zmiany i postulowanego przez obrońcę złagodzenia kary jednostkowej za ciąg przestępstw z punktu 19 zaskarżonego orzeczenia i kary łącznej pozbawienia wolności. Wątpliwości apelującego nie budziła wysokość stawek dziennych grzywien orzeczonych przez sąd meriti, natomiast rozstrzygnięcia o wymiarach kar jednostkowych grzywien nie mogą być uznane za rażąco niewspółmiernie wysokie w zestawieniu ze znacznymi wartościami przedmiotów poszczególnych przestępstw oraz wysokością korzyści majątkowych, jakie oskarżony osiągnął lub zamierzał osiągnąć w związku z ich popełnieniem. Przy wymiarze kary łącznej grzywny trafnie zastosowano zasadę asperacji, orzekając grzywnę łączną w połowie możliwego do określenia jej wymiaru ze względu na rozpiętość czasową poszczególnych czynów i odmienność typów przestępstw, za które zostały orzeczone. Dlatego nie było też podstaw do modyfikacji orzeczenia o karze łącznej grzywny postulowanego przez obrońcę we wniosku odwoławczym.</p>		
3-5.	Zarzut z punktu 1) apelacji obrońcy oskarżonego T. N. - adw. P. K.: obraży prawa materialnego, a mianowicie przepisów art. 60 § 3 k.k. w zw. z art. 57 § 2 k.k., polegającej na błędnej wykładni	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	<p>tych przepisów i niewłaściwego przyjęcia przez Sąd Okręgowy, że w przypadku zbiegu podstaw do nadzwyczajnego złagodzenia kary w oparciu o treść art. 60 § 3 k.k. oraz do nadzwyczajnego obostrzenia kary na podstawie art. 65 § 1 k.k. Sąd jest uprawniony do tego, aby karę nadzwyczajnie złagodzić albo obostrzyć albo wymierzyć ją w granicach ustawowego zagrożenia, w sytuacji gdy wykładnia celowościowa i ratio legis normy określonej w art. 60 § 3 k.k. prowadzi do uzasadnionego przekonania, że w przypadku takiego zbiegu podstaw przepis art. 57 § 2 k.k. jest wyłączony z zastosowania, w szczególności gdy podstawa obostrzenia wynika z faktu, że przestępstwa zostały popełnione w ramach zorganizowanej grupy przestępczej.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut nie został uznany za zasadny, gdyż mimo generalnej trafności wyrażonego w nim poglądu, rozstrzygnięcie sądu I instancji w punkcie 19 zaskarżonego wyroku sprowadzające się do niezastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 60 § 3 k.k. w odniesieniu do ciągu przestępstw przypisanych oskarżonemu i orzeczenia zgodnie z przepisem art. 57 § 2 k.k. kary w granicach "zwykłego" ustawowego zagrożenia za przestępstwo z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, należy uznać za odpowiadające prawu i nie naruszające art. 57 § 2 k.k., wobec czego nie ziściła się tzw. względna przyczyna odwoławcza, o której</p>		

mowa w art. 438 § 1a Kodeksu postępowania karnego.

Zgodnie z argumentacją przedstawioną w punkcie 3.3 niniejszego wyroku orzeczenie w oparciu o przepis art. 57 § 2 k.k. kary bez nadzwyczajnego jej złagodzenia w sytuacji spełnienia przesłanek z art. 60 § 3 k.k., ze względu na stwierdzenie występowania okoliczności przemawiających za obostrzeniem kary w postaci popełnienia przestępstwa w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, pozostaje w wyrazistej sprzeczności z celami unormowania zawartego w art. 60 § 3 k.k., naruszając ten przepis prawa interpretowany w zgodzie z wykładnią teleologiczną.

Niemniej jednak, podobnie jak to miało miejsce w odniesieniu do oskarżonego I. D., w przypadku oskarżonego T. N. wystąpiła także dalsza okoliczność umożliwiająca obostrzenie kary w postaci popełnienia ciągu przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k., za które orzekano jedną karę pozbawienia wolności w rzeczonym punkcie 19 zaskarżonego wyroku. Ponadto odnośnie do wchodzącego w skład tego ciągu czynu z punktu 19b, o największym ładunku społecznej szkodliwości, nie zachodziły pełne podstawy do stosowania względem T. N. nadzwyczajnego złagodzenia kary w oparciu o przepis art. 60 § 3 k.k., z uwagi na sygnalizowany w poprzednim punkcie niniejszego uzasadnienia brak ujawnienia organom ścigania informacji o przynajmniej dwóch osobach uczestniczących w popełnieniu tego przestępstwa oraz istotnych okoliczności jego popełnienia zanim stały się one znane organom ścigania - obiektywnie lub według wiedzy oskarżonego.

Ponadto zaprzeczanie przez T. N. w swych wyjaśnieniach, wbrew przekonującym wyjaśnieniom I. D. w tym zakresie, aby C. M. wiedział, w czym pomaga, przy wykonywaniu czynności związanych ze sporządzaniem rolek do ukrycia narkotyków i umieszczaniu w nich substancji odurzającej, nie pozwala na przyjęcie, aby w zakresie czynu z punktu 19b wyroku sądu I instancji T. N. szczerze ujawnił wobec organów ścigania wszystkie posiadane informacje o osobach uczestniczących w popełnieniu tego przestępstwa. Dlatego należało stwierdzić, że także w przypadku orzeczenia o karze wymierzonej T. N. w punkcie 19 zaskarżonego orzeczenia sąd meriti postąpił zgodnie z cytowaną uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 19 sierpnia 1999 r. (sygn. I KZP 24/99, OSNKW z 1999 r., z. 9-10, poz. 48), wg której w sytuacji, gdy oskarżony popełnił przestępstwa w warunkach ciągu przestępstw określonego w art. 91 § 1 k.k., przy czym jedynie co do niektórych z nich zachodzą przesłanki do nadzwyczajnego złagodzenia kary, sąd, orzekając jedną karę za ten ciąg przestępstw, może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary albo wymierzyć karę według reguł określonych w art. 91 § 1 in fine k.k., tj. nawet z ewentualnym nadzwyczajnym jej obostrzeniem (art. 57 § 2 k.k.). Z tych przyczyn nie uwzględniono omawianego zarzutu odwoławczego.

Wniosek

O zmianę wyroku w zaskarżonej części, poprzez przyjęcie za podstawę skazania w odniesieniu do ciągu przestępstw - przypisanego w punkcie 19C - art. 60 § 3

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>k.k. i obniżenie kary pozbawienia wolności do 3 lat i 5 miesięcy oraz obniżenie kary łącznej określonej w pkt. 21 zaskarżonego wyroku do 3 lat i 5 miesięcy.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Pierwszy z zarzutów odwoławczych podniesionych przez obrońcę T. N. - adw. P. K. nie został uznany przez sąd odwoławczy za zasadny, więc nie można było postąpić w myśl sformułowanego w oparciu o ten zarzut wniosku odwoławczego. Zaznaczyć nadto wypada, że orzeczenie za ciąg przestępstw ujęty w punkcie 19 zaskarżonego wyroku proponowanej kary 3 lat i 5 miesięcy pozbawienia wolności oznaczałoby niestosowanie w tym punkcie nadzwyczajnego złagodzenia kary, skoro nie orzeczono by kary w wymiarze poniżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia za przestępstwo z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.</p>		
<p>3.6.</p>	<p>Zarzut z punktu 2) apelacji obrońcy oskarżonego T. N. - adw. P. K.: rażącej niewspółmierności kary, polegającej na wymierzeniu oskarżonemu kary rażąco niewspółmiernie surowej w odniesieniu do kary sprawiedliwej, na skutek:</p> <p>a) niezastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 60 § 3 k.k., pomimo wniosku oskarżyciela publicznego w tym zakresie, którego Sąd nie uwzględnił ze względu na podstawę do nadzwyczajnego obostrzenia kary określoną w art. 65 §</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>1 k.k., wynikającą z faktu, że oskarżony popełnił ciąg przestępstw w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w sytuacji, gdy to wyjaśnienia oskarżonego, jak również informacje przekazane organom ścigania doprowadziły do ustalenia i wyjaśnienia okoliczności funkcjonowania tej grupy, w szczególności gdy sąd zastosował nadzwyczajne złagodzenie kary na podstawie art. 60 § 3 k.k. w odniesieniu do przestępstw przypisanych w pkt. 17, 18 i 20 zaskarżonego wyroku;</p> <p>b) nieuwzględnienia stanowiska oskarżyciela publicznego co do wysokości kary za ciąg przestępstw przypisanych w pkt. 19 zaskarżonego orzeczenia i przywiązania przez Sąd Okręgowy nadmiernej wagi do okoliczności popełnienia tych przestępstw i wysokości osiągniętej korzyści majątkowej, a zmarginalizowanie właściwości i warunków osobistych, w tym szczerzej skruchy, potwierdzonej pełną współpracą z organami ścigania w niniejszej sprawie.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut nie był zasadny, a orzeczonej przez sąd I instancji wobec oskarżonego T. N. kary 5 lat pozbawienia wolności za ciąg przestępstw przypisany mu w punkcie 19 kwestionowanego wyroku oraz wymierzonej w takim samym wymiarze kary łącznej pozbawienia wolności nie można uznać za rażąco niewspółmiernie surowe.</p> <p>Jak już wskazywano w tym uzasadnieniu, wzięwszy</p>		

pod uwagę wnioskowany przez oskarżyciela publicznego wymiar kary pozbawienia wolności za ciąg przestępstw zarzucanych oskarżonemu T. N. w punktach XV, XVI i XVII aktu oskarżenia, a także wymiar kary za ten ciąg postulowany przez obrońcę, nie może być mowy o zastosowaniu w tym przypadku nadzwyczajnego złagodzenia kary, gdyż stosownie do przepisu art. 60 § 6 k.k. najwyższy wymiar kary nadzwyczajnie złagodzonej w takim przypadku mógłby sięgać 2 lat i 11 miesięcy pozbawienia wolności.

O braku pełnych podstaw do stosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary w odniesieniu do przestępstwa z punktu 19b zaskarżonego wyroku wypowiedziano się już w poprzednim punkcie niniejszego uzasadnienia i nie ma potrzeby powtarzania przedstawionych tam rozważań także w tym miejscu. Sąd odwoławczy nie ma natomiast podstaw do wypowiedzania się o zasadności zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary względem T. N. w punktach 17, 18 i 20 wyroku sądu I instancji, gdyż orzeczenie nie zostało zaskarżone na niekorzyść oskarżonego, a także podniesione zarzuty odwoławcze na korzyść oskarżonego nie dotyczyły dalej idącego złagodzenia rozstrzygnięć o karach zawartych w tych punktach. Dość wspomnieć, że w przeciwieństwie do czynu ujętego w punkcie 19b kwestionowanego wyroku, o przestępstwach opisanych tam w punktach 17, 18 i 20 organy ścigania nie posiadały informacji w chwili zatrzymania oskarżonego i nie wchodziły one w skład pierwotnie przedstawionych T. N. zarzutów.

<p>W odniesieniu do okoliczności wpływających na wymiar kary za ciąg przestępstw ujętych w punkcie 19 zaskarżonego wyroku, uwzględnianych przez sąd I instancji szczegółowa argumentacja została także już zaprezentowana w punkcie 3.4 niniejszego uzasadnienia i należy do niej w tym miejscu odesłać, aby uniknąć zbędnych powtórzeń.</p> <p>Dlatego również i ten zarzut obrońcy oskarżonego T. N. - adw. P. K. nie został w instancji odwoławczej uznany za zasadny.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O zmianę wyroku w zaskarżonej części, poprzez przyjęcie za podstawę skazania w odniesieniu do ciągu przestępstw - przypisanego w punkcie 19C - art. 60 § 3 k.k. i obniżenie kary pozbawienia wolności do 3 lat i 5 miesięcy oraz obniżenie kary łącznej określonej w pkt. 21 zaskarżonego wyroku do 3 lat i 5 miesięcy.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak zasadności rozpatrywanego zarzutu odwoławczego determinował brak podstaw do uwzględnienia opartego na nim wniosku odwoławczego.</p>		
<p>3.7.</p>	<p>Zarzut z punktu 1) apelacji obrońcy oskarżonego C. M.: błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie, iż:</p> <p>- oskarżony C. M. w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

osiągnięcia korzyści majątkowej, działając w zamiarze, aby T. N., I. D. i inna ustalona osoba dopuścili się czynu zabronionego polegającego na wywozie wbrew przepisom ustawy z obszaru celnego Unii Europejskiej na terytorium Związku Australii znacznej ilości substancji psychotropowej ((...)), swoim zachowaniem polegającym na wykonaniu aluminiowych rolek przeznaczonych do ukrycia substancji psychotropowej, ułatwił im popełnienie tego czynu zabronionego, w sytuacji gdy oskarżony nie miał zamiaru ułatwienia współoskarżonym popełnienia przestępstwa oraz nie miał świadomości, w jakim celu wykonuje rolki aluminiowe,

- oskarżony C. M. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z T. N., I. D. oraz inną ustaloną i nieustaloną osobą, wbrew przepisom ustawy dokonał wewnątrzspółnotowej dostawy znacznej ilości substancji psychotropowej ((...)) z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na terytorium Republiki Malty, w sytuacji gdy oskarżony nie miał świadomości ani zamiaru dokonania ww. przestępstwa oraz nie wiedział o dokonywaniu dostawy ww. substancji,

Zarzut z punktu 2) tejże apelacji: obraży przepisów prawa procesowego mającej istotny wpływ na treść orzeczenia, to jest:

- art. 410 k.p.k. poprzez odmówienie wiarygodności wyjaśnieniom samego oskarżonego C. M., zwłaszcza gdy brak było innych racjonalnych i zasługujących na wiarę dowodów wskazujących jednoznacznie na jego winę,

	<p>- art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie zasady obiektywizmu oraz zasady swobodnej oceny dowodów i orzekanie wbrew tym przepisom na zasadzie niedozwolonej arbitralności, a to poprzez przyjęcie, iż zebrany materiał dowodowy daje podstawę do jednoznacznego ustalenia odpowiedzialności karnej oskarżonego C. M.,</p> <p>- art. 5 § 2 k.p.k. poprzez naruszenie zasady in dubio pro reo i rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego C. M..</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Celowe jest łączne odniesienie się do obu zarzutów odwoławczych podniesionych w apelacji obrońcy oskarżonego C. M. z uwagi na ich ścisły związek i współzależność, ponieważ to na skutek wskazywanych przez apelującego uchybień proceduralnych miało dojść do błędnych, zdaniem obrońcy, ustaleń faktycznych poczynionych przez sąd meriti, prowadzących do przypisania oskarżonemu C. M. popełnienia przestępstw ujętych w punktach 27 i 28 zaskarżonego wyroku.</p> <p>Sąd odwoławczy stwierdził, że zarzuty podniesione w środku odwoławczym obrońcy C. M. są całkowicie bezzasadne.</p> <p>Za zupełnie oderwaną od realiów dowodowych tej sprawy należy uznać forsowaną przez obrońcę C. M. tezę, że brak było racjonalnych i wiarygodnych dowodów wskazujących jednoznacznie na</p>		

sprawstwo oskarżonego w odniesieniu do przestępstw, których winnym uznany został ten oskarżony przez Sąd Okręgowy w Katowicach, w szczególności wykazujących zamiar i świadomość oskarżonego popełnienia tych przestępstw. Sąd I instancji przy ocenie wiarygodności wyjaśnień C. M. oraz T. N. i Z. M. (k. 17-19 pisemnego uzasadnienia) wskazał dowody, którym dał wiarę, przemawiające za sprawstwem oskarżonego i realizacją przez niego także znamion strony podmiotowej obu przypisanych mu przestępstw.

Sąd meriti przywołał przy tym wyjaśnienia C. M. z postępowania przygotowawczego złożone w dniu 23 października 2019 r. (k. 7795 i nast.), w których dosłownie przyznał w kontekście pomocy I. D. i T. N. przy działaniach dotyczących substancji, którą określali jako "gówno": "Ja nie jestem idiotą, więc miałem świadomość, że w sytuacji, gdy mówili "gówno", chodziło o narkotyki. Ja nie wiedziałem natomiast, o jaki rodzaj narkotyków chodzi. Nigdy mnie to nie interesowało. Oni prosili, żeby im pomóc, więc ja mówiłem "chłopaki, chcecie pomocy, nie ma sprawy." W dalszej części tych wyjaśnień oskarżony C. M. przyznał również, że widział, jak Z. M. napelnia przygotowane ołowiane wkłady do rolek z aluminium przezroczystymi kryształkami, twierdząc raz, że wiedział, iż są to narkotyki, a później zaprzeczając tej wiedzy, gdyż narkotyki kojarzą mu się z białym proszkiem, a nie takimi kryształkami. C. M. składając wyjaśnienia na rozprawie zaprzeczał, aby miał świadomość, że pomaga przy przemycie narkotyków, jednak nie był w stanie przekonująco wyjaśnić, dlaczego w toku śledztwa złożył przytoczone

wyżej wyjaśnienia i dlatego ich nie podtrzymuje.

Z kolei w odniesieniu do podróży do Włoch ze Z. M. przewożącym wówczas 5 kg substancji odurzającej w postaci (...), w tych samych wyjaśnieniach z postępowania przygotowawczego C. M. opisał zamieszczenie przed wyjazdem ogłoszenia na portalu internetowym o poszukiwaniu pasażera do wyjazdu, które miał rzekomo znaleźć Z. M., co miało w razie potrzeby świadczyć o przypadkowości ich wspólnej podróży. Oskarżony C. M. musiał więc zdawać sobie sprawę, że także i w tym przypadku uczestniczy w nielegalnym, niebezpiecznym procederze. Należy do tego dodać uznane przez sąd meriti za wiarygodne wyjaśnienia I. D. z postępowania przygotowawczego (k. 7009), potwierdzone na rozprawie, z których wynikało, że wspomniane ogłoszenie było przykrywką, chroniącą w razie wpadki C. M., który miał pełną świadomość w czym uczestniczy, co I. D. wiedział od T. N. oraz od samego C. M., z którym rozmawiał o tej sytuacji.

Oparcie ustaleń przez sąd meriti na tych właśnie przytoczonych powyżej dowodach było w pełni racjonalne, przekonująco uzasadnione i nie naruszało przepisów art. 7 k.p.k., art. 4 k.p.k. ani art. 410 k.p.k., jak to podnoszono w apelacji. Sąd meriti nie uchybił też przepisowi art. 5 § 2 k.p.k., ponieważ po dokonaniu prawidłowej oceny wiarygodności poszczególnych elementów materiału dowodowego, nie wystąpiły w istocie wątpliwości co do sprawstwa oskarżonego C. M. w zakresie czynów przypisanych mu w punktach 27 i 28 wyroku sądu I instancji. Natomiast wobec

<p>stwierdzenia zaistnienia takich wątpliwości w odniesieniu do czynu zarzucanego temu oskarżonemu w punkcie XIX aktu oskarżenia Sąd Okręgowy w Katowicach uniewinnił oskarżonego od popełnienia tego czynu, właściwie stosując zasadę in dubio pro reo ujętą w przepisie art. 5 § 2 k.p.k.</p> <p>Sąd odwoławczy nie stwierdził więc obrazy wskazywanych przez apelującego przepisów postępowania, a także nie dopatrzył się w związku z tym poczynienia błędnych ustaleń faktycznych przez sąd meriti prowadzących do uznania, że C. M. dopuścił się przestępstw opisanych w punktach 27 i 28 zaskarżonego wyroku i dlatego zarzuty odwoławcze obrońcy oskarżonego podniesione w apelacji nie zostały uwzględnione.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie pkt. 27-30 i uniewinnienie oskarżonego C. M. od popełnienia przypisanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi i instancji do ponownego rozpoznania.</p> <p>Wniosek został uzupełniony przez obrońcę na rozprawie przed sądem odwoławczym o wniosek alternatywny - o ewentualną zmianę wyroku i orzeczenie kary w oparciu o art. 60 § 3 k.k.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Ze względu na bezzasadność zarzutów odwoławczych nie</p>		

znaleziono powodów do zmiany zaskarżonego wyroku i uniewinnienia oskarżonego C. M. od popełnienia wszystkich zarzucanych mu czynów, jak również do wydania orzeczenia odwoławczego o charakterze kasatoryjnym.

W toku postępowania przed sądem II instancji Prokurator Regionalny w L. złożył pismo (k. 9216), w którym podniósł, że w jego ocenie zachodzą przesłanki do wdrożenia wobec C. M. procedury określonej w art. 60 § 4 k.k. także w niniejszym postępowaniu. Po przeprowadzeniu dowodowych czynności sprawdzających i ujawnieniu dokumentów obejmujących składane przez C. M. wyjaśnienia w odrębnym od niniejszego postępowaniu przygotowawczym oraz treść zarzutów postawionych w związku z tymi wyjaśnieniami innym osobom, sąd odwoławczy stwierdził brak podstaw do zastosowania wobec tego oskarżonego w niniejszej sprawie nadzwyczajnego złagodzenia kary w oparciu o przepis art. 60 § 4 k.k. m.in. z tego powodu, że nie wniósł o to prokurator uczestniczący w postępowaniu odwoławczym, który także poddał analizie nadesłane materiały z innych postępowań przygotowawczych, a wniosek prokuratora występującego jako oskarżyciel publiczny w danym konkretnym postępowaniu karnym jest niezbędnym, określonym na wstępie przepisu art. 60 § 4 k.k. warunkiem zastosowania ujętego w nim nadzwyczajnego złagodzenia kary. Z korzyści wynikających z tego unormowania C. M. korzysta natomiast w postępowaniu karnym prowadzonym przez Prokuraturę

Regionalną w L., co wynika ze wspomnianego wyżej pisma.

Nie zachodziły też przesłanki do zastosowania względem C. M. nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie przepisu art. 60 § 3 k.k., albowiem w wyjaśnieniach składanych w niniejszej sprawie, w których generalnie oskarżony zaprzeczał swojemu sprawstwu, nie ujawnił też informacji i okoliczności, o których mowa w tym przepisie.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
4.1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Utrzymano zaskarżony wyrok w mocy w całości.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Nie zostały uwzględnione zarzuty odwoławcze sformułowane w apelacjach od wyroku sądu I instancji, a ponadto sąd odwoławczy nie stwierdził występowania okoliczności, które winny być uwzględniane z urzędu poza granicami wniesionych środków odwoławczych, a które przemawiałyby za koniecznością zmiany lub uchylecia zaskarżonego orzeczenia.	
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	

5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>		
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
1.1.8. <i>Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</i>		

1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2	Sąd zwolnił oskarżonych od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze na podstawie przepisu art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k., ponieważ z uwagi na odbywanie bądź perspektywę odbycia kilkuletniej kary pozbawienia wolności, co wpływa negatywnie na możliwości finansowe oskarżonych, uiszczenie tych kosztów byłoby dla nich zbyt uciążliwe.

7. PODPIS
S.S.A. Wojciech Paluch S.S.A. Robert Kirejew S.S.O. (del.) Teresa Jędrzejak-Paluch

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego I. D. - adw. A. S.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcia dotyczące kar jednostkowych i kary łącznej	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść	# w całości	

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	2
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego I. D. - adw. J. S.
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	rozstrzygnięcia o karze z punktów 1-9 zaskarżonego wyroku, a w konsekwencji także z punktów 11-16 tegoż wyroku.
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.13. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	3	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego C. M.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość rozstrzygnięć sądu I instancji dotyczących oskarżonego C. M.	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.14. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	4	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego T. N. - adw. G. W.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcia o karze wymierzonej oskarżonemu T. N.	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.15. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	5		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego T. N. - adw. P. K.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcia o karze orzeczonej za ciąg przestępstw określony w punkcie 19 zaskarżonego orzeczenia oraz w zakresie kary łącznej pozbawienia wolności określonej w pkt. 21 zaskarżonego orzeczenia.		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana